

Eukanuba

INGYENES

KIVETÉS

A SZIE ÁOTK hallgatói lapja
XIV.évfolyam 4. szám 2010. december

0-1048

Szent István Egyetem
Allatorvosi Tudományi Könyvtár
Levelezési Műzeum
1078 Budapest, István út. 2
Adószám: 1532070-2-15

• Köszöntő	3
• Aktuális	4
• Külhoni kalandozások	5
• Koli	
• Portásaink	8
• RKB	10
• Kolikonyha	12
• Riport	13
• Sport	15
• KultÚr	16
• Könyvajánló	18
• KultÚr +	19
• Ösvények hegyen-völgyön: MATT	20
• Postafiók: Erasmus	24
• Ez+az	29
• Eukanuba oldalak	30

Minden jog fenntartva!

Felelős szerkesztő: Bándli Bence, SZIE ÁOTK HÖK-elnök

Szerkesztők:

Albert Ervin
Karancsi Zita
Nagy Franciska
Wodala Mária

Címlapfotó: Albert Ervin

E-mail: kivetites.aotk@gmail.com

Megjelenik a Eukanuba támogatásával, 450 példányban.

Sziasztok!

Du jú szpík Inglis? A válasz a kiVETítés szerkesztősége számára egyértelmű volt: igen. Ha másért nem is, hát a legújabb – premier előtti ;) – filmújdonosságok miatt.

Komolyra fordítva a szót: a Eukanuba jóvoltából ezúttal nem csak magyarul, de angol nyelven is sajtó alá került néhány cikk, részben a korábbi, részben a most megjelenő szám írásai közül.

Pár mondat erejéig hadd szóljak az elmúlt időszak sikeresen lezajlott eseményeiről. A Marek Napok programjai közül ugyan néhány elmaradt, de aki itt volt, nem bánta meg. A Eukanuba képviselőjében megjelent két bájos tanácsadó és ajándékaik pedig meglehetősen népszerűségnek örvendtek.

Nem volt ez másként a Gólyabálon sem. A szűkös határidő ellenére a szervezők kitettek magukért: a programok és a zenei kínálat mellett gazdagnak mondható a tombolanyeremények sora is. A kisorsolt fürdőbelépők, szakkönyvek és hévízi hétvége mellett értékes Eukanuba ajándécsomagok is gazdára leltek.

Végül a szerkesztőség nevében is csak őszinte reményemet fejezhetem ki, mikor azt írom: a tavasszal ismét találkozunk a kiVETítés hasábjain!

Addig is stresszmentes, sikeres vizsgaidőszakot és kellemes, meghitt ünnepeket kívánok mindannyiunknak!

Albert Ervin

Eukanuba-összekötő

Eukanuba

A Eukanuba állatorvosa: dr. Berkényi Tamás

Berkenyi.t@pg.com

Eukanuba Procter & Gamble CEEMA

A következő félévben sokak álma válik valóra (nem, nem törlik el a vizsgaidőszakot), ugyanis februárban átadják a (jelenleg még épülő) Hallgatói Központot. Az épület az eredeti, bő kétszáz évvel ezelőtti tervek alapján készül, így jól illeszkedik majd a campus régebbi részének arculatához. Az előző félévben mindannyian nyomon követhettük, hogyan emelkedtek a falak, meg hogy milyen ügyesen dobálták föl egymásnak a cserepeket a munkások, de mit is rejt az „objektum”? Nos, erre kerestük a választ.

A tervek szerint a közfalak lebontásával egy óriási belső tér áll majd a diákok rendelkezésére, székekkel, asztalokkal, ahol mindenki kényelmesen eltöltheti a lyukas óráit, így nem kell rossz idő esetén se arra várni, hogy Dani nagy kegyesen kinyissa az anat múzeumot. További fontos változás, hogy a büfé átköltözik a Központba, ahol nagyobb pulttal és szélesebb választékkal várja majd az éhes vendégeket. A központi teremben tehát ehetünk-ihatunk, beszélgethetünk, sőt, tanulhatunk is, ha úgy adódik, aki viszont egy csendesebb sarokra vágya, az se essen kétségbe, ugyanis egy szőnyegpadlós (!) galéria

is lesz a központi terem fölött. Ezen kívül egy új mosdó is helyet kap a Központban, amivel szintén sok ember (na jó, főleg lány) életét könnyítik meg.

Az épület azonban nem kizárólag értünk épült, itt kapnak helyet ugyanis a véradó kutyák, sőt, egy kifutót is építenek nekik, ami véget vet majd a Dembinszky utcai lakókkal való régi perpatvarnak (őket ugyanis zavarta, hogy az utcára néző kennelben ugatnak a kutyák).

De nem ez az egyetlen építkezés jelenleg: a K épület földszintjén is folynak a munkálatok, ahol egy 130 főre tervezett, ultramodern előadóterem készül, amely már igyekszik kielégíteni a legújabb igényeket is, például konnektorok lesznek azok számára, akik lappal jönnek előadást hallgatni. Az előadót szintén februárban adják át.

A beruházások azért készülnek, hogy a hallgatók, azaz a mi életünket tegyék kényelmesebbé, ezért a Kar és a magunk nevében is szeretnénk megkérni mindenkit, hogy vigyázzatok rájuk, hogy még sok évfolyam örülhessen nekik és használhassa őket úgy, ahogyan most mi tesszük.

Nyár Japánban

A nyári szünetet Japánban töltöttem, ahol összekötöttem a kellemest a hasznossal. Lehetőségem volt Tokió egyik neves állatkórházában önkénteskedni és ezáltal bepillantani az ottani állatorvosok és asszisztensek életébe 1 hétig. Japán sokak számára egy elérhetetlen, misztikus világot jelent és tény, hogy azt a világot és az emberek gondolkodásmódját összehasonlítani bármivel is elég nehezen lehet, de egy dologban biztosan nem különböznek tőlünk: ők is ugyanolyan emberek mint mi, bár ezt sokszor nagyon jól álcázzák ^^

A kórház Ebisu „állomás” közelében található, ami gyakorlatilag Tokió egyik legnyüzsgőbb pontja. Ehhez közel van néhány olyan városrész, amely sokak számára ismerős lehet, mint Shibuya, Shinjuku és Ikebukuro is.

Azt szokták mondani, hogy sok jó ember kis helyen is elfér...nos, itt ez kifejezetten érvényes, mégis remekül megoldják. A

kórház nem sokkal nagyobb, mint nálunk egy átlagos rendelő, ahol általában egy vagy két orvos van jelen. Itt 4 orvos és kb. 6 asszisztens dolgozik együtt nap mint nap. Ezen a helyen osztozik az intenzív és a panzió részleg, valamint az összes vizsgáló műszer úgy mint: RTG, UH, labor eszközök, inkubátor kórokozók tenyésztéséhez. Külön kis szobát kaptak a mikroszkópok, a műtő és egy szinttel lejjebb van a CT, egy szinttel feljebb pedig az állatkozmetika található (véradó cicák is laknak itt).

A gazdának először egy információs lapot kell kedvencükről kitölteni, amin a személyes adatok mellett rákérdeznek pl. az állat kedvenc ételére és még sok más egyébre is. Utána egy pici vizsgálóban egy általános állapotfelmérés következik, ahol az orvos rákérdez minden részletre, ami a panaszok mellett még számára fontos lehet. Ezek után – az itthoni gyakorlattól eltérően – a gazdi nem vesz részt a továbbiakban.

„Az orvosok az embereket, az állatorvosok az emberiséget gyógyítják.” dr. Baska Ferenc

A doki hátra hozza az állatot a tényleges rendelőbe, ahol megtörténik a kezelés. Hogy ez jó-e így? Eddigi „gazditapasztalatom” alapján sokszor igen...

Mivel az események a ‘színfalak mögött’ történnek, ahol nincs szükség az udvariaskodásra, az ‘ügyfél’ előtt tanúsított tiszteletteljes viselkedésre, így itt mind az orvosok, mind az asszisztensek önmaguk lehetnek. A munka jó hangulatban zajlik, mindenki szereti és babusgatja az állatokat. Első benyomásom az volt, hogy itt minden nagyon lassan történik és azt hittem, hogy az itt dolgozók abszolút szétszórtak, de aztán

annak ellenére, hogy egyszerre több állat kezelésével is foglalatoskodnak, a végén minden a helyére kerül és nagyon alaposak (mint ahogy ezt róluk így is tudjuk). Minden olajozottan működik, mindenki teszi a dolgát. Az orvosok megbíznak asszisztenseik képzettségében, ha pl. egy macska légzése hirtelen összeomlik és intubálni kell, siető, de semmiképpen sem kapkodó mozdulatokkal végzik dolgukat, mert tudják, hogy abból jó nem származik sohasem. Az orvos eközben teszi a maga kis dolgát és ha épp szabad, rápillant esetleg az asszisztensek munkájára, de hagyja, hogy tegyék amit kell – ha szükség lesz rá, úgysiszólnak neki.

Egy érdekes esemény volt, amikor a cicust nem sikerült megmenteni. A japán halottkultusz különleges és szerintem szép

is, na de azért azt álomban sem gondoltam volna, hogy döglött macskát fogok egyszer samponnal megfürdetni, megszáritani és kifésülni. Majd ezek után egy csokor virág kíséretében dobozba helyezve a gazdának visszaadni. Azt tudni kell ehhez, hogy Japán nem csak az elektronikában világelső, hanem abban is, amennyit a házikedvencekre költenek – kezdve azzal, hogy csak a fajtatiszta a menő és az pedig iszonyatosan drága. Így aztán általában a tehetősebbek tartanak állatot, noha Japánban senki nem mondható igazán szegénynek :) Mivel ez egy gazdag környék, itt szerintem még el is várt ez a bánásmód a pénzükért.

Nagyon kedvesek voltak hozzám, szívesen fogadtak, de a japán társadalmi elvárásnak megfelelően távolságtartóak és zárkóztak

voltak. A kórház azon kevés helyek egyike, ahol majdnem mindenki beszél angolul, mégsem nagyon szóltak hozzám. Először azt hittem, hogy levegőnek néznek, de aztán rájöttem, hogy csak nem mernek megszólalni. Amikor meggondolatlanul azt találtam mondani, hogy „Nihongo de ii”, azaz „Japánul is jó lesz”, kivirult az arcuk és csak mondták és mondták... Én pedig csak pilláztam. ^^

A nyelvi korlátok miatt leginkább csak figyeltem, de úgy érzem rengeteg érdekeset és újat láttam. Kellemesen csalódtam bennük, mert bevallom őszintén, én egy komor hangulatú helyre számítottam, ehelyett egy vidám, élettel teli környezetbe kerültem. Már várom a jövő nyarat, hogy ha lehetőségem lesz, újra kimehessek.

Varga Andrea

*Sziasztok, a mostani alkalommal megismerhetitek az egyetlen női portásunkat a csapatból. Ő **Dietel Edit**, akiről most megtudhattok egy-két dolgot.*

Mióta dolgozik itt és hogy került ide?

2003-ban kerültem ide egy kissé csavart módon. Egy hirdetésben láttam, hogy a Számviteli Főiskolában keresnek takarítónőt, de az utca másik végére irányítottak, hogy valószínűleg ide szólt a hirdetés, és valóban, így fel is vettek 4 órás munkaidőbe. Ekkor még emellett 8 órában egy általános iskolában voltam takarítónő. 2008-ban viszont megüresedett egy portási állás – Ica néni elment – ezért az iskolát otthagytam és ide kérttem magam főállásba.

Mivel foglalkozott azelőtt?

28 évig gépkocsi alkatrészek eladásával és raktározásával foglalkoztam az Autoker-nél, de 1997-ben privatizálták a céget és el kellett jönnöm. Családi körülmények miatt sürgősen el kellett helyezkedjek, így vállaltam takarítónői állást. Sok helyen voltam 4 órában, így összesen 12 órában dolgoztam. Az egyik általános iskolában szinte munkatársként tekintettek rám, meg szerettem a gyerekekkel is foglalkozni, de azért fárasztó volt, és ekkor úgy döntöttem, hogy átjövök a kollégiumba portásnak.

Meséljen a családjáról!

Van egy 28 éves fiam, aki egy Bt-nél dolgozik. Vele együtt élek jelenleg Budapesten.

Milyen hobbijai vannak?

Szeretek zenét hallgatni. Mindent meghallgatok, ami jó, az operától kezdve az operán át a popot és a rockot is szívesen meghallgatok. Olvasni is szoktam, az ilyen lélektani könyvek érdekelnek a legjobban. Persze tévézni is szoktam, főleg a természetfilmek, meg a tudományos ismeretterjesztő műsorok kötnek le, de más is megnézek, ha érdekesnek találom. Nagyon szeretek kertészkedni is. Régen volt egy telkem, amit nagyon szerettem, de sajnos attól meg kellett válnak, viszont ha elérem a nyugdíjat, tervezem, hogy veszek ismét egy kertet.

„15 millióan laknak Hollandiában, nagy az állatsűrűség...” dr. Hullár István

Mi a helyzet a sporttal? Tudtommal korábban úszott.

Igen, nyolc évig úsztam versenyszerűen, de ennek már vége. Viszont még mindig rendszeresen mozgok, nagyrészt otthon tornázok, de szeretem a különböző vetélkedőket is, bármilyen legyen az.

Szereti-e az állatokat? Van-e valamilyen kedvence?

Igen, szeretem őket, bár a hullóktól meg a pókoktól tartok. Most nincs állatom, úgy gondolom, nem való a 4. emeletre, meg nem is lenne mindig időm foglalkozni vele. Mikor megvolt a telkem, akkor volt egy németjuhászom, meg azelőtt 2 hörcsögöm is. Viszont nagyon szomorú voltam, mikor elvesztettem őket. Esetleg ha vidékre költözök, fogok tartani állatokat újra.

Mennyire jön ki a hallgatókkal?

Nincsenek problémák, mindent meg lehet beszélni, hisz értelmes emberek. Ha valakivel baj van, azt megmondom az illetőnek, de igyekszem elérni azt, hogy ő maga jöjjön rá a hibájára. Nem dirigálni akarunk, de a szabályoknak van háttere, amiért hozták őket, és sok kellemetlenséget tudunk elkerülni velük.

És a külföldiekkel?

Sajnos a nyelvtudás hiánya némi problémával jár, de a magyar diákok

nagyon segítőkészek, és a külföldi hallgatók is szívesen tanulnak. Próbáljuk megkeresni a közös kulcsszavakat, például fitness, computer, a szobaszámaikat megtanítjuk magyarul nekik, később pedig mikor már megismerjük őket, tudjuk nagyjából, mikor mit szeretnének. Igaz, kicsit lazábbak és többet járnak ki, de mégiscsak azért is vannak itt, hogy világot lássanak.

Volt-e valami nagyon pozitív vagy nagyon negatív élménye a diákokkal?

Nem igazán volt ilyen, de szeretem, hogy megvan bennük a betyárbeccsület, ha rájuk szólunk, beismerik a hibáikat és próbálnak változtatni. Szoktam nekik mondani, hogy az éremnek két oldala van: az övék és a miénk. Néha bele kell képzelni magukat a helyünkbe és nekünk is tudni kell, meddig mehetünk el, és mi az, amit megengedhetünk. Így valamilyen közéletet lehet találni.

Mit üzen az olvasóknak?

Az élet tele van küzdelemmel, meg kell harcolni a célokért, de sokat segít az, ha szeretet is van a dolgok mögött. Ha tudják a diákok, hasznosítsák itthon a megszerzett tudásukat. Meg kívánom, hogy mindenki megtalálja a helyét az életben, és mindehhez jó egészséget kívánok!

RKB

Minden hétfőn látom a plakátotokat a faliújságon. Mesélnél egy kicsit magatokról? Mi az az RKB?

Az „RKB” a „Reménység Kapuja Bibliakör” rövidítése. Magunkról... 2004 őszén alakultunk, akkor még név nélkül. Egy akkori hallgató úgy érezte, hogy szellemi éhségét nem elégítik ki az áramlásdinamika és a ló csüdízületének anatómiája, és hetente összeült pár barátjával Bibliát olvasni, beszélgetni és imádkozni. Később ugyan ő átment a teológiára, de elhintette azt a magot, amiből kinőttük magunkat. Azok a bizonyos barátok ugyanis folytatták a közös imádságot, és ennek meg is lett az eredménye: mikor 2006 telén csatlakoztam, már ők vezették a bibliakört és stabilan 10-15 tagot számláltak, egy év múlva pedig Márianosztrán már közel harmincan táboroztunk. Ekkortájt találtuk ki a nevünket is.

Miért pont „Reménység Kapuja”?

Szerettük volna a nevünkkel is kifejezni azt, hogy a mai, modern ember életére, gondjaira is csak egyetlen igazi megoldás

létezik: az Úr Jézus Krisztus. Ő az az ajtó –ha úgy tetszik, kapu- akin keresztül szabad utunk lehet Istenhez. Ő a mi reménységünk az örök életre.

Szervezték a kolin kívül is programokat?

Amennyire az időnkbe és a fantáziánkba belefér. Minden héten összeülünk, de szeretjük a változatosságot. Igyekszünk minden félévben legalább egyszer valami nagyobb szabásút is szervezni, ilyenkor szeretünk egy hétvégére elutazni valahová. Így jutottunk el Márianosztrára és Mátrakeresztesre is egy kis sarat dagasztani, mert persze a kirándulások sosem hiányozhatnak. Meg az esti beszélgetések, vetélkedők, metázás... és a bográcspan főzött „Smack”!

Nem semmi, hogy az egyetem mellett még szabad hétvégekre is szervezték programot...

„A radiátor azért nem szőrös, mert áramlással fűt” dr. Bartha Tibor

Mivel jól érezzük magunkat egymás társaságában és mindig akad vállalkozó kedvű, aki bedobja magát a szervezésben, mindenki el szokott jönni, aki teheti, nem sajnáljuk rá az időt. Egy hétvége nem a világ... Nyaranta viszont igazán kibontakozhatunk. Kezdtük Petőfiszálláson pár nap táborozással, utána Balaton körüli biciklitúra, Vas megyei bóklászás... fejlődünk, és mindig akadnak új ötletek.

Van valamilyen célotok a közös programokon túl?

Természetesen. Nem csak úgy magunknak alakultunk. Szeretnénk egy olyan fórumot biztosítani, ahol az emberek gátlások nélkül feltehetik a kérdéseiket és beszélgethetünk a bennünket foglalkoztató vallási vagy hétköznapi kérdésekről. Ez vonatkozik mindenkire, aki szívesen jön, kolisok és nem kolisok felekezetre és tanulmányokra való tekintet nélkül egyaránt meleg fogadtatásban részesülnek. Ezen felül volt, hogy segítettünk ételt osztani hajléktalanoknak, de énekeltünk már katolikus és református templomban is, istentiszteleten. Ez utóbbiról talán Neked is van némi fogalmad: minden évben fellépünk az Állatorvosi Koncerten. Nem vagyunk profi énekesek, de a lelkesedés pótol sok mindent és úgymint az a

lényeg, hogy halljanak rólunk, hogy legyen valamilyen képük a közösségünkről, hátha kedvet kap valaki.

Igen, hallottalak már benneteket... Az utolsó kérdésem, és ez itt a reklám helye: Mít üznél azoknak, akik most olvassák ezeket a sorokat?

„Kedves olvasó! Hiába üznék bármit, úgymint az az igazi, ha egyszer eljössz és egy estét velünk töltesz. Nem vagyunk emberevők, sem vallási fanatisták... csupán szeretünk együtt énekelni, gitározni és játszani, gondolkodni Isten igéjéről és arról, hogyan fordíthatjuk le a Biblia igazságait a hétköznapijainkra. Szeretettel várunk kedd esténként egy kis teával, rágcsálnivalóval és sok-sok mosollyal... a pontos információkat és az aktuális témát megtalálod a plakátunkon!”

Pörkölt Bíborcsiga Peti módra

Alapanyagok:

60-70 dkg hatásági állatorvos által ellenőrizetlen darált sertéscomb

3 fej hagyma

1 evőkanál zsír

só

bors

őrölt paprika

Erős Pista

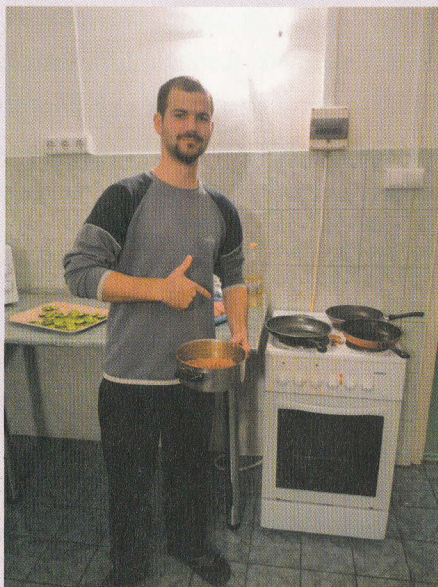
tészta

kenyér

kechup

tészta

kenyér

Elkészítés:

A felforrósított zsírba (a bátrabbak a megfelelő hőmérsékletet az ujjukkal ellenőrizhetik) beletesszük az apróra (1,5-4 mm-es kockákra) vágott hagymát, majd üvegesre pirítjuk. Ezek után vizet adunk hozzá, majd sóval illetve borssal ízesítjük. Amikor az alaplé felforr, hozzáadjuk a darált húst, majd annyi vizet engedünk rá, hogy ellepje a húst. Lassú tűzön folyamatos odafigyelés mellett főzni kezdjük. Közben ízlés szerint ízesítjük őrölt paprikával valamint Erős Pistával. Ezt követően már nincs más dolguk, mint megvárni, míg kihozzák a pizzát elfő a leve. Fogyasztható tésztával, kenyérral, tésztával és kenyérral továbbá az ínycseck ketchupot is tehetnek rá.

Jó étvágyat!

Mindannyian elképzelünk vagy akár tervezzük egy jövőbeli pályaképet magunknak. Mentalitásunktól függően van, aki inkább álmodozik, elmélkedik róla van, aki a realitásokat veszi számba. A körülöttünk elhangzó vélemények, ötletek, kesergések vagy épp biztatások nem mindig segítenek.

Most induló riportsorozatunk e célból készítettem hogy minél életszerűbben betekinthesünk egy-egy fiatal, praktizáló állatorvos munkájába, egy állatorvosi pálya kezdeti szakaszába. Októberi számunkban dr. Nemes Gáborral készült riportunkat olvashatjátok, aki egy belvárosi kisállat rendelőben munkálkodik.

Honnan számítod állatorvosi pályád kezdetét? Mikor pillantottál bele először a szakmába?

Gimnazista koromban kezdtem el bejárni otthon egy rendelőbe. Nagyon megtetszett az ott folyó munka. Elhatároztam, hogy na, akkor én állatorvos leszek! Miután felvettek az egyetemre, persze egészen más fogadott, mint amit addig láttam. Az elméleti oldal dominál a képzésben, és ez az, amit el kell és igen jól el is lehet sajátítani az évek alatt. De nagyon sokat számít, hogy az 5 év alatt is bejárjunk rendelőkbe, nézegessünk, segítsünk, és, akit tényleg ez érdekel, az élvezni is fogja.

Az egyetemi évek nemcsak a tanulásról szóltak gondolom...

Így van, persze én is tudom, hogy sokat és „nehezet” kellett tanulnunk, és, hogy

ez most sincs másképp. De a világ igazán nemcsak a jegyzetektől áll. Tessék megtartani, kiépíteni, formálni a közösséget. Gondolok itt arra, hogy ne maradjanak el a hagyományok, amik nálunk még természetesek és fergetegesek voltak. Mint a közös bulik, programok, a Marek-, vagy Equus- napok. A barátságok, haverságok ne csak a jegyzetek megosztásában merüljenek ki! Az egyetem után is rengeteget fog az számítani, hogy a koli szomszédodat, szobatársadat bármikor felhívhatod és segíthettek egymásnak szakmai téren is. Sose lehet tudni, hogy a szakmán belül, ki és hol helyezkedik el. Egy ilyen kicsi szakmában nem szabad hagyni, hogy ismeretlen kollégaként kezeljük egymást. Nekem nagyon sokszor volt pozitív tapasztalatom az ilyen összetartással kapcsolatban, ennek nem szabad változnia! Nyitottnak kell lenni, és higgyétek el, állandó, görcsös tanulás nélkül is jó állatorvosok lehetnek!

Mi következett a diplomaosztás után?

Egy gyógyszerforgalmazó cégnél kezdtem el dolgozni. Sokan nem értettek egyet ezzel a döntéssel, mondván, hogy „Kiesek a szakmából...” stb. Ez egyáltalán nem így volt, hisz amikor végzünk, igazából még

benne sem vagyunk a szakmában. Egy ilyen állással viszont rengeteg kapcsolatra tettem szert, mivel Pest megye szinte összes rendelőjében jártam. A mostani állásomra is így találtam. Eleinte bejártam besegíteni, majd felajánlották, hogy menjek oda 8 órában dolgozni.

Kinek ajánlod, vagy kinek nem a kisállat praxist?

Az, hogy valaki nagy- vagy kisállattal fog foglalkozni, sok mindentől függ. Először is van egy elképzelésünk, aztán hozzájön, hogy mekkora arra a kereslet, hogyan lehet megélni belőle és így tovább. Mindenesetre ennek az „ágnak” nagy előnye, hogy tényleg a munka minden percében állatokkal foglalkozol, sok esettel találkozol, amelyek sose ugyanolyanok. Szakosodástól, munkahelytől is függ, de itt igazán profi szinten csinálhatja az ember azt, amiben elmélyül. Mindig van újabb technika, gyógy mód vagy megoldás. A rendeléshez hozzátartoznak a tulajdonosok is, akikkel nem mindegy, hogyan kommunikálunk. Szerves része ez is egy sikeres kezelésnek, egy jó kapcsolatnak, hogy legközelebb is hozzánk jöjjenek vissza. Aki úgy érzi, hogy távol áll tőle az, hogy hosszabban, akár más témáról is elbeszélgessem gyakorlatilag idegen emberekkel, kellő nyitottsággal és türelemmel, na nekik nem ajánlom ezt a munkát. Ebben az esetben sincs semmi gond, annyi más lehetőség van, ami az egyetem első éveiben talán nem is láttok. Lehet menni hatósági munkakörbe, intézetbe, kutatni is, a lényeg, hogy ismerjük magunkat annyira, mi az amire igazán alkalmasak vagyunk, és azt örömmel csináljuk.

Mi az, amit a saját tapasztalataid közül kiemelnél, ajánlanál a hallgatóknak?

Menjenek külföldre is tanulni, ha lehet, akár többször is. Én voltam Lisszabonban egy szemesztert, és Bécsben egy hónapot, ami nem csak nagy élmény volt, de fejlődni is rengeteget lehetett. Már szinte az összes nyári gyakorlatot el lehet végezni kint, és ez nagyon hasznos. Vegyenek külföldi szakirodalmat, nem egyszer lesz majd nagy segítség a munkájuk során. No igen, és tanuljanak meg jól angolul; e nélkül az előzőek nehezen mennének. ☺

A vizsgaidőszakban is lazítsatok. Én eljártam zenélni, koncertekre, s nem azért mert annyira ráértem, de sokkal könnyebb úgy folytatni a tanulást, ha feltöltődtek valamivel. Nem azokon az egy-egy órákon múlnak a vizsgák. Legyetek talpraesettek és élvezzétek, amit csináltok!

Marek FC eredmények

Pár számmal ezelőtt olvashattatok karunk egyik focicsapatáról. Az elmúlt tavaszi bajnokságban harmadik helyen végeztünk a másodosztályban. Idén változott a kiírás. Ez annyit takar, hogy a másodosztályban két csoport van, minden csoportban 6 csapat. Öt forduló után kialakul a sorrend csoporton belül, és a másik csoport helyezetteivel keresztbe játszás történik. Mivel mi a harmadik helyet szereztük meg csoportunkban, így az 5-8. helyekért szálltunk harcba. Az eredményeinket lent olvashatjátok. November 22-én hétfőn volt az utolsó meccsünk a 7.helyért. Ha érdekel, hogy milyen eredménnyel zártuk az őszt, facebookon és iwiwen is megtalálod csapatunkat, valamint részletesebben a vetstudent.hu-n olvashatsz rólunk.

Közgáz Liga II.osztály, őszi bajnokság:

Pálya ördögei- Marek FC 2:1

Gólszerző: Vass

1899- Marek FC 4-7

Gsz.: Nagy (3), Bernáth (2), Buják, öngól

U30- Marek FC 1:5

Gsz.-k: Nagy(3), Bolla, Hajnal

Marek FC- Maracana 9:1

Gsz.-k: Nagy(3), Rácz(2), Vass(2), Bolla, Buják

Marek FC- FC Vaskapu 2:2

Gsz.-k: Buják, Vass

5-8 helyért első meccs:Marek FC- Kfc Külker 1:8

Gsz.:öngól

7.helyért: Gyáli úti Fc – Marek FC 4:3

Gsz.: Rácz, Nagy, Hajnal

Csapatunk így a **8. helyet** szerezte meg.

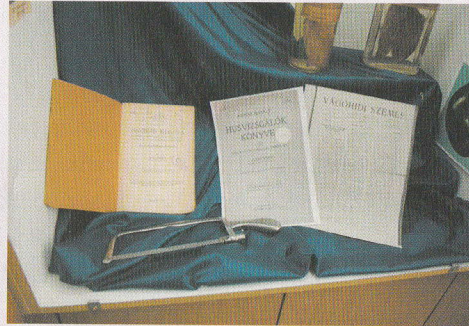
Szeretném a csapat nevében megköszönni már-már törzsszurkolóinknak nevezhető személyeknek a támogatásukat.

Több mint 25 éve várja látogatóit az Állatorvos-történeti Gyűjtemény, mely a közeljövőben megújuló kórbonctani gyűjtemény néhány értékes darabját is bemutatja.

1937 márciusában a világon elsők között nyitott meg a közadakozásból létrehozott Állatorvos-történeti Múzeum, a mai könyvtár épületében. A gyűjtemény az állatorvoslás történetét, a magyar állatorvos tudomány fejlődését kívánta megjeleníteni. A világháború alatt és azt követően a gyűjtemény jelentős része megsemmisült, majd 1984-ben újabb közadakozással a könyvtár akkori igazgatója mint Állatorvos-történeti Gyűjteményt hívta életre, ami állandó kiállítássá vált. A múzeum több mint 25 éve várja látogatóit a mai díszterem feletti galérián. Nemrégiben itt kapott helyet az a válogatás is, mely a Kórbonctani Múzeum és az Állatorvosi patológiai képes album anyagából készült.

„Húsvizsgálat patológus szemmel”

Az 1800 – as évek végén az állati járványok visszaszorítása érdekében óvó és elfojtó intézkedéseket megfogalmazó nemzetközi egyezményt hoztak létre. A keleti marhavész, a takonykór, a ragadós tüdőlob, a gümőkór és egyéb járványos megbetegedések elengedhetetlenné tették a mielőbbi állategészségügyi intézkedéseket.

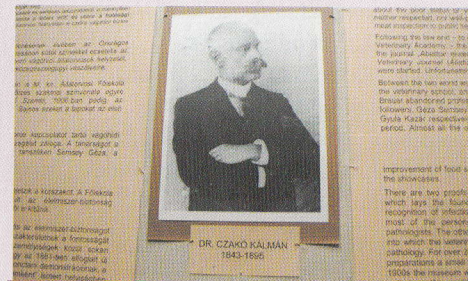

Kimondták, hogy az állatok húsa csakis megelőzőleg foganatosított hússzemle után bocsátható közfogyasztásra. A magánvágóhidak lehetőleg elnyomandók és helyettük közbvágóhidak létesítendőek. Rendelet született az első teljes hatósági állatorvosi

„Vivaldi-kompetens hal, bírja a négy évszakit” dr. Baska Ferenc

hálózat kiépítéséről, illetve az állatorvosi szakoktatás szintjének további emeléséről. A törvénykezések nyomán és nem kis mértékben a Magyar Királyi Állatorvosi Főiskola erőfeszítéseinek köszönhetően a húselellenőrzés szakmai színvonala egyre emelkedett. Ennek alapját a kórbonctan színvonalas oktatása és neves tanárai biztosították, kiknek munkái a kiállítás tárlóiban láthatóak. A nem túl nagy, de tartalmában annál gazdagabb kiállítás elénk tárja a vágóhídi állatorvosok munkáját és nehéz helyzetét, akik közül sokan a tanári pályát feladva így módon is a nemzet szolgálatába álltak. Felvillantja a kórbonctan és a húsvizsgálat történetének jelentősebb momentumait. Preparátumokkal szemlélteti egy-egy ma már nem látható betegség jeleit, illetve a húsvizsgálat szempontjából fontos kórképek bemutatását pedig a 2006-ban megjelent *„Állatorvosi patológiai képes album”* illusztrációi egészítik ki.

A kiállítás prof. dr. Vetési Ferenc kezdeményezésére és Orbán Éva állhatatos munkájának köszönhetően jött létre. A múzeum mindenki előtt nyitva áll, szerdánként 13 órától és bejelentkezéssel bármikor díjmentesen látogatható.

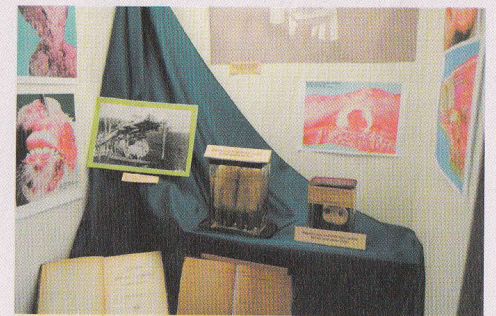

„Ajánljuk kiállításunkat az állatorvostan-hallgatóknak és a nagyközönségnek, akiktől nem idegen egy kis véres borzongás és a tárgy bizarr szépsége.”

(Szervezők)

Ebből a vitrinből egy takonykóros csánk mosolygó ránk.

A lábfürdő a ragadós száj és körömfájás kedvéért készült.

Lipcsey Zsuzsa
Kiss Edina

Tavaly jelent meg *Egy állatorvos élete, történetei címmel dr. Seregi János életrajzi könyve. Ez a közel 40 esztendőt felölelő kötet, melyet a szerző szerint „maga az élet írt” betekintést nyújt az állatorvosi hivatás, és általa egy ember világába.*

Prof. Dr. Seregi Jánost – állatorvost, nyugalmazott egyetemi tanárt – az *Ökológiai szemléletű állattenyésztés gyakorlata* című fakultatív tantárgy előadójaként ismerhetik a hallgatók. Közvetlen stílusú elbeszélése pályájának, életének története személyes visszaemlékezésekkel, melyben rendkívüli részletességgel villantja fel életének jelentősebb epizódjait. Elénk tárul gyermekora, töredékek ifjúkorából, az 1956-os forradalom, majd a pályaválasztás nehézségei és a pályakezdés megpróbáltatásai. 1962 szeptemberében kezdte meg tanulmányait, a 175 éves jubileum idején, amikor újra egyetemi rangra emelkedett az addigi Állatorvostudományi Főiskola. A *„Megőrzött arcok”* által örökíti meg mindazokat, akik hatással voltak rá hallgatói éve alatt, valamint pályája indulásakor, kezdve a családdal (annak minden tagjával), akik hol aktívan, hol passzívan részt vettek életében. Miközben emlékeket elevenít fel tanáraitól és barátaitól, felvetődik a kérdés, *„Hová lett az a szakmai és szellemi elegancia, amit talán örökre elveszítettünk, nem csak mi állatorvosok?”*

„Felidézem azokat, akik mellettem és értem voltak, pályámon segítettek, s akik emléke örökre szívemben maradt. Elindulok az arcok között, lelkek között, jót és mást is látva: ezek együtt tettek Állatorvossá.”

Bemutatja a vidéki Magyarország egy-két szeletét, különösen a szívéhez közel álló Vas megyét – a tájat, mely végigkísérte a 15 évi körzeti állatorvosi munkájában – kiemelve

a vidék, a föld fontosságát, remélve a magyar falu feltámadását, mert *„van még kincs a romok között”.*

„A vidéki Magyarországon hiszek, annak van jövője. Annak köszönhetek mindent, ott indultam el pályámon, ott szívtam magamba ars poeticámat – Mindig segíteni, hivatából jót tenni. Örülök, hogy eltűnése előtti utolsó napjaiban még részt vehettem benne.”

A *„Történetek körzeteimből”* rávilágít arra, miként lett az állatorvos „szolgából-szolgáltatónak”, hiszen *„mi akkor szolgáltnak tartottuk magunkat, mert végül is nemzetünknek tett szolgálat volt ez: hivatásunk teljesítése enni adott, jövedelmet hozott ennek a homloknyi országnak.”* Megismerhetjük kollégáit, pácienseit, az általa *szent magyar parasztnak* nevezett gazdát is.

A *„Folytatásban”* tanári tevékenységébe, az oktatói, gyakorlatvezetői munkájába nyerhetünk bepillantást. A hallgatókkal való jó viszonyát a nevéhez fűződő Vas megyeieket összegyűjtő Tolnay Sándor Klub megalapítása bizonyítja. Majd beszámol a Makovecz Imre által tervezett Üllői Kísérleti Intézet és az Oktató Nagyállatklinika születésének történetéről is.

Gondolatait áthatja a haza szeretete, a múlt tisztelete és megbecsülése, valamint a jövőbe vetett konok hite *„biztatásként a jövőndő állatorvos doktorainak”.*

„Éjjelente évek óta sorolom a neveket, felidézem az utcákat, látom az arcokat, kísérem az embereimet és dolgozom. Hol álomban, hol ébren. A néhány fénykép, a megőrzött egy-két műszer, de a balatoni nyaralómban meglévő valamikori karikás ostor és gulyakolomp már ránézéskor is csattog-bonghív! Indul a nap, kezdődik a semmihez nem hasonlítható tevékenység: az Állatorvosi hivatás.”

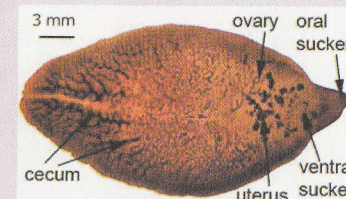
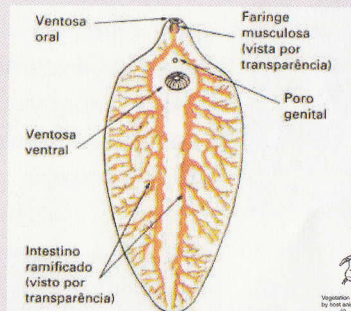
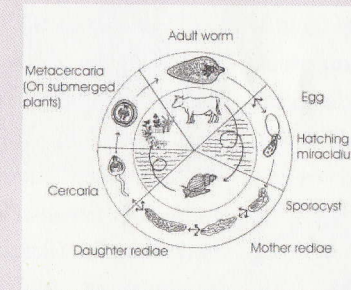
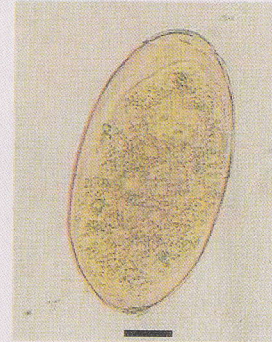
Ha én aranyárga

Ha én aranyárga mételypete volnék, keskenyebb végemen kupakot hordanék. S ha a körülmények kedvezők a réten, fejlődésbe kezdek következőképpen:

Miracidium lesz az első lépcsőfok (ezek körülcsillós, fertőző alakok). Köztigazdám neve *Galba truncatula*, abba mászok bele aktívan mozogva.

A csiga testében 2-3 hónapig fejlődésem ilyen módon folytatódik: Előbb sporociszta, majd rédia kétszer (hogy miért épp kettő, nem érem föl ésszel).

Második rédia nemzedékből leszek farkos cercária, s a szabadba megyek. Egy főszára mászok, betokolodom, s ha jó szerencsém kísér, leleget egy marha.

Bejutásom után a vékonybelében juvenil mételyként kezdem kártételem. Bélfalon keresztül hasüregbe jutok, Glisson-tokon át a májba vándorolok.

A parenchymában vérzések járatok árulkodnak arról, hogy itt tartózkodom. Vándorlásom végén ivarérett leszek az epeutakban, s petéket ürítek.

Résen kell ám lennem, ha ki akarsz nyírni! A számos szer közül jól kell választani. Például ha korom 6-8 hét alatti, triklabendazol kell ellenem beadni.

Retkes Lujza

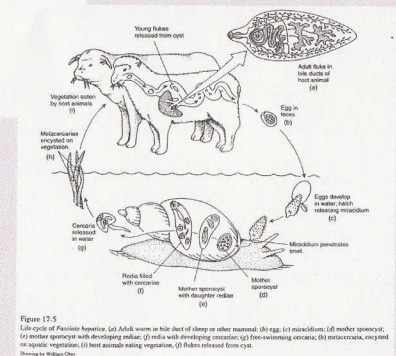
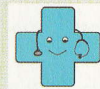

Figure 17.5 Life cycle of Fasciola hepatica. (A) Adult worm in bile duct of sheep or other mammal. (B) Egg. (C) miracidium. (D) mother sporocyst. (E) mother sporocyst with developing rediae. (F) redia with developing cercariae. (G) free-swimming cercaria. (H) metacercaria, encysted on aquatic vegetation. (I) host animal eating vegetation. (J) fluke released from cyst. Drawing by William Otis.

MATT

Ezúttal két írást is olvashattok a túráról. Reméljük, a beszámolókat olvasva ti is kedvet kaptok, és tavasszal találkozunk a következő MATT-on!

→Horváth Emőke

2010.október 15. Helyszín a tardosi sportcsarnok. 100 lelkes csapat vár a regisztrációra. Jókedvű, mosolygós arcok mindenütt. Kellemes pálinka illat lengi be a termet. Készülődés nagy hangzavarban. Ez volta a kezdeti benyomásom.

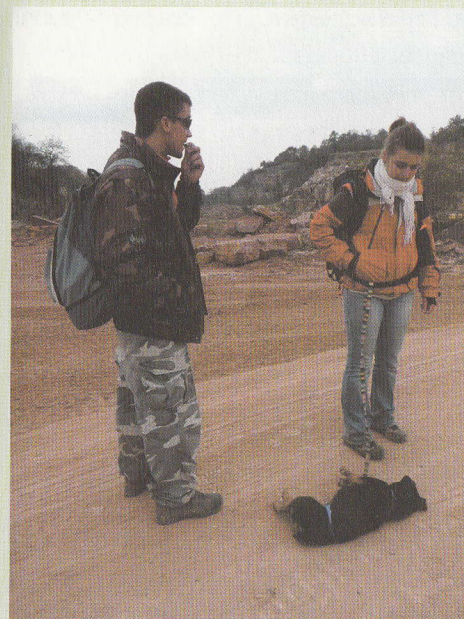

Már az elején rácsodálkoztam, hogy milyen speciális felszereléssel vágnak neki sokan. Erről annyit, hogy így utólag már nagyon is értem, hogy miért. Nekem sikerült elég szűkös felszereléssel érkeznem, tulajdonképpen a kutyámon és a 3 szendvicsemen kívül nem nagyon vittem mást. Azon vállalkozó szellemű társaimnak, akik tervezik, hogy jövőre nekivágnak az

amúgy rendkívül izgalmas és szórakoztató túrának, íme itt egy kis lista: ajánlom, hogy szerezzetek be egy jó lámpát, egy kényelmes cipőt, finom pálinkát és hozzá egy táska élelmet.

23-kor, teljes sötétségben nekivágtunk kis csapatunkkal a Gerecsének. Térkép a kézben, rajta a kitűzött célok bejelölve. A kezdeti lelkesedés elég gyors tempót diktált, na meg a Tyupi és a Zita :-). Izgalmas élmény koromsötétben az erdőben bókászni, közben össze-összefutva versenytársainkkal. Kifejlesztettem egy technológiát arra, hogy hogyan lehet csukott szemmel, szinte aludva tartani a tempót. Az elején a "technológia fejlesztésénél" sikerült egy akkorát esnem, hogy 10 perces "nevetőszünetet" kellett beiktatnunk. Akkor még nem tudtam, hogy szinte ez az utolsó szünetfélének. :D Így jókedvvel folytattuk utunkat; Tyupi és Zita a főhajcsár szerepében elől, Attila és jómagam pedig mindvégig hátul, de lelkesen bandikoltunk. 3 kis szendvicsem az első 3 órában elfogyott :D. Tyupi nagypapás dizájnú lámpáján jókat kuncogtam az elején, de aztán mikor rájöttem, hogy az övé a legnagyobb hatótávolságú, próbáltam a nyomában sétálni; ugyanis az enyém a бүvös 30 cm-nél nem nagyon tudott tovább világítani. Ahogy felkelt a nap, sokkal frissebbek lettünk és szerintem sokkal élvezhetőbb is lett a túra. A kutyám mindvégig lelkesen követett minket. Minden állomásnál elvégeztük a ránk bízott feladatokat; hol hegyet

„És ami érdekes... hát, nekem érdekes” dr. Hullár István

másztunk és idézetet kerestünk, hol pedig a fákön kerestük a jeleket. A világosságban a Gerecse szépségei is megmutatták magukat, élmény volt jó időben sétálva a többiekkel beszélgetni. Röpke 2 perces szünetekben már a kutyámon is láttam a fáradság jeleit. Leült, jobbra-balra dőlt és 1 perc alatt elaludt. Ezt a képességét odáig fejlesztette, hogy ahogy megálltunk, eldől és alvásba kezdett.

A túra utolsó bázisához nagyon fáradtan, de boldog éreztünk meg. Így este 6 órakor már a célt is elértük, ahol is friss pörkölt várt minket. Soha életemben nem örültem még ennyire pörköltnek, de talán soha nem is voltam ilyen szomorú, amikor megtudtam, hogy nincs repeta :D.

Összegezve a MATT-ot, illetve kedvet csinálva a jövő lelkes vállalkozóinak, szerintem gyertek minél többen, hatalmas élmény volt. A fizikai megterhelés fájdalmait már akkor nem éreztem, amikor megtudtuk, hogy 30. lettünk. Gratulálok a csapattársaimnak és köszönöm a jó hangulatot, a türelmet, a bátorítást, ha néha pöppet lemaradtam. Remélem jövőre minél többen nekivágnak ennek a kalandnak. Ott találkozunk:

Emőke

→ **Bogár Peti**

Mit is takar ez a rövidítés? Magyar Agrárfelsőoktatási Túlélő Túra. Egyéjszakai-nappali tájékoztatói teljesítménytúra. Bárki nevezhet, aki kedvet érez felfedezni Magyarország különböző tájegységeit, és nem riad vissza a 20 órás menetidőtől. 2-5 fős csapatok indulhatnak, térképpel felszerelve, melyen a rajtnál saját maguk jelölik be a felkeresendő pontokat. Az útvonal kialakítása is a résztvevők feladata. 5 őrzött és 30-40 őrizetlen pont közül kell minél többet szintidőn belül felkeresni. Nos, erre a versenyre nevezünk be 4 másik ÁOTK-s csapattal együtt.

Október 15-én, pénteken, fél 3-kor elindult velünk a vonat Vértesszőlőre. A vonaton zötykölődve, kicsit fáradtan, nem túl sok lelkesedéssel vártuk az előttünk álló feladatokat. Miután testileg-lelkileg felkészültünk, Tatán át busszal mentünk Tardosra.

Fél 9 körül regisztráltunk, majd próbáltuk valahogy elútni az előttünk álló közel egy órát. Sorra gyűltek a riválisok. Befutottak az állatorvos is.

Háromnegyed 10-kor gyors megnyitó, szabályismertetés. 10-kor megkaptuk a menetlevelet. Megkerestük, bejelöltük a koordináták alapján a célpontokat, kialakítottuk az útvonalat, átestünk a csapatfotózáson és elindultunk...

Fejlámpa, láthatósági mellény, az az ominózus magenta csapatpóló (200Ft/db),

túrahátizsák, sapka, sál, kesztyű – kicsit furán festettünk.

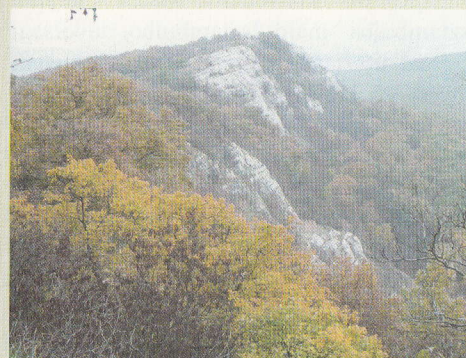
Nekivágtunk az éjszakai Gerecsének. Az első pontot gond nélkül megtaláltuk, nem messze az erdő szélétől. A következő néhány objektummal már meggyűlt a bajunk. Az egyik forrást, látva merre keressétek a többiek, egy szurdok alján, némi sárdagasztás után értük el. A kék és a kék háromszög kereszteződésénél az egyik fán van egy betű. Melyik ez a betű és milyen színű-állt a kérdésben. Ezzel a feladattal körülbelül 20 perc alatt végeztünk. Éjszaka koromsötétben, három másik csapattal karöltve, egy nagy tölgyfa törzsén fedeztük fel a kék S betűt.

Bajóton némi útbaigazításért fordultunk egy idősebb hölgyhöz. Hajnali háromkor, teljes menetszerelésben (láthatósági mellény, fejlámpa, egyikünkön símaszk) kissé ijesztőek lehettünk, mert csak annyit tudott mondani halovány hangon, hogy nem tudja, merre van a forrás... De legalább megpróbáltuk.

Rövid pihenő és útvonal egyeztetés után felmáztunk az Öreg-kőre, ahol egy őrzött és három őrizetlen pontot kellett

megkerestünk. Az egyik barlangtól lefelé ereszkedve kezdett el pirkadni. Érdekes volt látni, hogy ha csak zseblámpa fényénél látjuk az erdő egy darabkáját, mennyire más képét mutatja a környezet, mint napvilágnál.

A Jankovich-barlangtól Héreg felé vettük az irányt. Ezen a 12-15 km hosszú szakaszon estünk át a holtpontra. Nagy nehezen, négy óra alatt értük el a falut. Onnantól csak hárman folytattuk a versenyt. Igyekeztünk jól kihasználni a maradék időt. Rohamtempóban sorra kerestük fel az ellenőrzőpontokat (Király-kút, Bányahegy, Régi vasúti híd, Tardosi Rádió Múzeum, Horgászvíz)

Az utolsó őrzött pontnál becsukott szemmel, összekötött cipőfüzővel kellett az utasításoknak megfelelően egy kis kört megtennünk. A feladat után leültünk, hogy meghajtogassuk a transzferfeladatként kapott szöcskét. Nem sikerült. Kiderült, hogy leülni sem volt nyerő ötlet. Az elindulás egy kinszenvedés volt. De már csak 1 km választott el a céltől.

18:30-ra értünk be, azaz még 10 perccel szintidőn belül végeztünk, a holtidővel is

számolva. A célban be kellett mutatnunk a kombinációs feladatoknál előírt csapatfotókat és le kellett adnunk a menetlevelet, valamint az erdőben talált szeméttel teli zsákokat (pluszpontért). A hosszú napot a helyszínen készített szarvas és marhalábszár pörkölt, illetve egy kiadós alvás tette teljessé.

Túléltük! Így elsőre elégedettek voltunk magunkkal!

Tavasszal ismét nekivágunk, hogy teljesítsük ezt a kicsit szokatlan, de egyre népszerűbb túrát!

További információ a túráról:

**Fodor István (Tyupi) kóli
316**

tulelotura.hu

Postafiók: Erasmus

Az őszi félévben két hallgatótársunk is Törökországban végzi tanulmányait. Nagy Fruzsina Bursában, Váraljai Orsi pedig Ankarában tanul. A városok nemcsak az ország más területén fekszenek, de kultúrájukban, hagyományaikban is egészen eltérők. Így ajánljuk figyelmetekbe mind a két élménybeszámolót!

Jó (képzeletbeli) utat, sok kalandot mindenkinek! :)

Magyar lányok Törökországban egy közös konferencián.

Fruzi-Bursából

Szeptember végén, mondhatni a „télből a nyárba” érkeztem meg Törökország negyedik legnagyobb városába, Bursába. Budapestről közvetlen Malév járáttal Isztambulba, majd Isztambulból távolsági busszal utaztam tanulmányaim, és életem következő három hónapjának színhelyére. Törökországban a buszközlekedés nagyon szervezett, a buszok modernnek és – akár a repülőn – utazás közben teát, kávét, süteményt vagy kekszeket szolgálnak fel az utaskísérők.

Már az utazásom előtt felvette velem a kapcsolatot az Uludag Universiti egy

diákszervezete, az UGED, ők érkeztek elélem a bursai buszpályaudvarra, és segítettek a kollégiumom elfoglalásában. Az egyetemi városrész külvárosi részen fekszik, nagyjából egy órányi buszútra a városközponttól. Akár egy kis faluban, úgy működik itt minden: saját boltjai és saját postája van az egyetemnek, az otthoniakkal ellentétben minden kar és kollégium egy területen foglal helyet. A kollégium, ahol lakom, nagyjából 500 méterre található az Állatorvostudományi Kartól, mely állítólag az ország legszínvonalasabb képzését nyújtja

„Ne számolgassanak fölöslegesen, ha nem muszáj” dr. Hullár István

az állatorvosnak készülő hallgatók számára. A diákok nagy része egy diákfaluban lakik az egyetemtől 10 perc járásra (de megközelíthető helyijáratos minibuszokkal is, melyek nagyjából 5 percnként indulnak) így számukra is egyszerűen megközelíthető a Campus.

Gyakorlati félévem hármas beosztásban zajlik, mivel itt teljesítendő tárgyaiam nincsenek, a klinikán töltöm a mindennapjaimat a Sebészet–Szülészeti–Belgyógyászat bűvös hármasában. Szerencsére vannak számomra ismerős arcok, az előző évben nálunk, Budapesten erasmusozó török diákok személyében, akik nagyon sokat segítettek nekem a beilleszkedésben.

A kisállatklinika jól felszerelt, az esetszám és a kezelések módja megközelíti az otthonit, sok balesetes állattal találkozni. Sajnos a nagyon magas színvonalúra kialakított nagyállat kórház szinte pang az ürességtől. Az egyetemhez tartozik még

egy farm, ahol a hallgatók szarvasmarhákon gyakorolhatják elméletben megszerzett tapasztalataikat, illetve a városközponthoz közelebb eső „Hipodrom”, ahol a lovas eseteket kezelik.

Az oktatás – minden előzetes információval

ellentétben – török nyelven zajlik, így aki idelátogat, nem árt, ha felkészül egy kicsit a nyelvből. Bursában kevesen beszélnek angolul, használni pedig még kevesebben használják. Hosszú időnek kellett eltelnie ahhoz, hogy igazi beszélgetőtársakat találjak évfolyamtársaim között.

Bursa városa igazi történelmi csemege, 1326–1365-ig az Oszmán Birodalom fővárosa volt, ez az időszak rányomta a bélyegét a városképre. Bursa fontos gócpontnak számított a Selyemúton és az oszmán időkben a legfontosabb Selyemforrás. Ezt a jellegzetességét máig megtartotta, városszerte elképzeltetlen mennyiségű selyemportékat lehet kapni. A belvárost alapvetően meghatározza a „han”-ok sokasága, mely egykor a selyemyártás színtere volt, ma bazárként működik. A történelmi utcácskákon sétálva mindenütt dzsámikat találunk, nagyon erős a halottkultusz is, sok impozáns síremléket emeltek városszerte egykori uralkodók számára, a város egyik szimbóluma a Yesil Türbe (Zöld síremlék) is közéjük tartozik. A nevéből eltérően nem zöld, hanem türkizkék épületet egy hangulatos park övez, ahova gyakran járnak a helyiek egy teára vagy kávéra, vagy egyszerűen csak egy kiadós beszélgetésre. A török teát és kávét nem szabad kihagyni! Mind a tea, mind a kávé jellegzetes aromájával kedvencemmé váltak az itt eltöltött hetek alatt.

Számomra törökországi kirándulásom egyben az első találkozásom is volt az iszlám világgal. Az európai emberekben nagyon torz kép alakult ki erről a vallásról, ami leginkább a szélsőséges szervezetek számlájára írható. A török ember nagyon vallásos. Fialatok, idősek, nők, férfiak egyaránt. Vallásuk átítatja

Orsi-Ankara

Miért Törökország? Miért egy ilyen „veszélyes” hely? Miért nem egy európai ország? Lányom, neked elment az eszed! — ilyen és ehhez hasonló megjegyzéseket és véleményeket hallgattam hónapokon keresztül családomtól és barátaimtól. De minnek is mentem volna egy nyugati országba, ami olyan hasonló a miénkhez? És ahová bármikor könnyedén eljuthatok?

Mivel mindig is vonzott a kelet, az iszlám országok meg annál is inkább, így nem volt kérdés, mit írjak a jelentkezési lapra, mikor beadtam a pályázatot az Erasmus ösztöndíjra. Augusztusban érkeztem Törökországba, ahol először is részt vettem egy 4 hetes EILC nyelvtanfolyamon Nevsehirben. A város Kappadókia régióban található, egyike Törökország turisztikailag híres és az UNESCO által is védett területeinek.

A tanfolyam nevéhez híven szuper intenzív volt. Én már kiutazásom előtt egy évvel elkezdtem törökül tanulni, de még így

a mindennapjaikat, nem csak a város legnagyobb mecsetjében, az Ulu Camiiban látni nap mint nap imádkozó embereket, de életmódjuk is tükrözi e vallásos gondolkodásukat. A nők nagy része kendőt visel, kevesen isznak alkoholt, nagyon fontos számukra a tisztelet és az alapvető emberi értékek őrzése. A konzervatív gondolkodás mellett azonban a város fantasztikus módon elegyíti magában a pezsgést és a nyugalmat, a tradicionálit és a modernet, az olcsó bazár mellett éppúgy megfér Ralph Lauren, mint a legcsúcshuzerebb buszok mellett a bizarr kinézetű, majd-szét-esik-járgányok. Ez a kettősség hatja át az országot mindenütt, melyből egy igazán érdekes kultúra bontakozik ki!

Mindenkinek ajánlom, ha lehetősége van, látogasson el ebbe a varázslatos országba, Erasmus ösztöndíjon innen és túl, felejthetetlen élményekkel gazdagodva fog hazatérni! Utazásaim során más török városokba is eljutottam, mindegyik egy-egy külön világ, de Törökország kihagyhatatlan!

sem sikerül sokszor követni az órákat. Mindenesetre nem árt, ha az ember tudja valamelyest a nyelvet, mielőtt idejön – legalábbis alap kifejezéseket – mert az utcákon, üzletekben nem beszélnek az emberek más nyelven. Sokszor még az egyetemen sem, bár ott azért találni egy-két professzort és néhány diákot – főleg akik már voltak Erasmus-szal valahol – úgyhogy ott nem annyira reménytelen a kommunikációs helyzet. A nyelvtanfolyam egyébként nagyon megérte.

Rengeteg barátot szereztem, akikkel most is sokszor együtt járjuk Törökországot, holott ők egészen más városban tanulnak, mint én. A nevsehiri egyetem rengetek programot szervezett nekünk, bejártuk egész Kappadókiát, elvittek minket Antalyába és Mersinbe a tengerhez, és számtalan más gyönyörű helyre is ellátogattunk. És hogy milyen Ankara? Látnivaló nem sok van, de sokkal nyugodtabb, mint például Istanbul. A törökök is ezt mondják. Istanbulba jó ellátogatni néhány napra, de Ankara sokkal „élhetőbb”. A

klinika. Aki idejön, az ne nagyon számíton arra, hogy túl sok gyakorlatra fog szert tenni. Első hónapomat a belgyógyászaton töltöttem, ahol parvo-s kiskutyák tömkelegén és elütött kismacskákon kívül nem sok mindennel lehetett találkozni. A diákok nem nagyon szólalnak meg angolul, még akkor sem, ha tudnak, mert félnek, hogy valamit rosszul mondanak. De ha elkezdek próbálkozni törökül, akkor mosolyognak és felbátorodnak. Ha én merem használni kis török nyelvtudásomat, akkor nem lehet baj abból, ha ők is használják azt a kis angol tudást, amijük van. Nagyon vicces, de sokszor tapasztaltam ezt.

Az itteni klinikai felépítés pedig a következők szerint alakul. Az ötödéves diákok gyakorlati évüket töltik a különböző klinikai egységeken, hat hetes rotációs rendszerben. Olyan 10-15 diákon kívül 6-7 asszisztens és néhány professzor dolgozik egyszerre. Az asszisztens elnevezés itt azokat az állatorvosokat illeti, akik végeztek az öt évvel, de még nem doktorok. Tehát gyakornokok, de rendszeren dolgoznak és akár praktizálhatnak is önállóan. De ha szeretnék a nevük elé azt a bizonyos két betűt, akkor 3-4 évig kell ilyen asszisztensként dolgozniuk valamelyik klinikán.

A belgyógyászat után a sebészetre kerültem. Itt azért valamivel jobb a helyzet, de nem felszereltség vagy szakmai előrehaladás terén. Többen beszélnek angolul és több az esetszám, valamint minden nap van 3-4 operáció is. Szülészetre a következő hónapban megyek, így arról

egyenlőre nem tudok nyilatkozni. Mint megtudtam egyébként, én vagyok az első olyan diák itt a klinikán, aki csak gyakorlatra érkezett Erasmus-szal. Talán ezért is olyan kiforratlan még a rendszer. Sokszor úgy érzem, nem tudják, mit kezdjenek velem :) Mindettől függetlenül nem bántam meg, hogy idejöttem. Sőt! Épp ellenkezőleg. Az ember itt hihetetlen vendégszeretettel és kedves, barátságos, segítőkész emberekkel találkozhat. Nincs semmi félnivaló Törökországtól. Bármikor bárkihez segítségért fordulhatunk, akár az utcán is, nem fognak cserben hagyni. És hihetetlen, de ez az az ország, ahol mindig minden megoldódik. Legyen szó bármilyen elintézni valóról, bármilyen problémáról, még ha az ember kilátástalannak is érzi a helyzetet, az utolsó pillanatban minden a helyére kerül. Az emberek itt nagyon összetartóak, mindenhol érezni a nemzeti büszkeséget, öntudatot és hazaszeretetet.

Sehol nem látni az utcákon erőszakot vagy agresszív megnyilvánulást, ahogy azt a hírek és a televízió sugallja a nyugati országok

felé. Akadnak persze fanatikusok, mint tudjuk, de azokkal bárhol lehet találkozni. Ami pedig a női utazókat érintheti: Nem kell este tíz után egyedül sétálni az utcákon és kihívóan öltözködni. De aki úgy is öltözködik, azt is csak jobban megnézik a kelleténél, és legfeljebb az illető fogja kellemetlenül érezni magát a rosszálló pillantások miatt. Lassan három hónapja vagyok itt, sokszor utazom egyedül és nem csak Ankarában, 8-9 órás busz utakra is egyedül megyek, és eddig nyomát sem tapasztaltam bármilyen veszélynek. Lehet csak szerencsés voltam, bár ezt nem hiszem :)

Törökország békés és barátságos iszlám ország, és az igaz muszlim hívők az egyik legkedvesebb emberek, akikkel valaha találkoztam.

Aki szeretne többet megtudni ,annak ajánlanám www.torokorszagikalandjaim.blogspot.com oldalamat !

		8		9	1		4	
6		9	8					
				3				
3	7		9					
		2		6	7	1		
				5	2	9		
	9			8		3		7
	6		2	4	9	5	1	8
1		5			3			

Vadásznak az orvosok a tónál. Amikor a vadkacsák felröppennek, a belgyógyász felemeli a puskáját, de nyomban vissza is ereszti:

- Nem biztos, hogy kacsa.

Tovább várnak, ismét felröppennek a vadkacsák. A pszichiáter céloz, de ő is leereszti a fegyvert:

- Én tudom, hogy kacsa, de vajon ő is tudja-e magáról?

Megint csak várnak tovább. Amikor felröppennek a vadkacsák, a sebész irtózatos tüzelésbe kezd, lelövi az összeset. Odaszól a kórboncnoknak:

- Menj, és nézd meg, van-e köztük kacsa.

Három ember megy a sivatagban. Nagyon szomjasak, már alig bírnak menni, inkább csak kúsznak. Meglátanak egy oázist, megörülnek, de ahogy közelebb másznak látják, hogy előtte egy mély szakadék tátong. Elkeserednek, és már majdnem feladják, mikor a túoldalalon megjelenik egy vénséges öregember, és így szól:

- Na, gyermekeim, ma jó napom van, teljesítem egy kívánságotokat.

- Papa, csináljon itt egy hidat!

- Hát, öreg vagyok én ehhez, de legyen... - azzal elkezd hátrafelé lehajolni...

7								2
	9	4	8		2			3
6			7				9	
			2			9		4
3		1	9		5	2		7
9		7			8			
	6				3			9
8			6		9	4	7	
2								6

- El fogok válni a feleségetől - mondja az idegenlégio századosa az ezredesnek. - Megcsal a bestia!

- Ugyan barátom, a maga felesége hűséges asszony... Miből gondolja, hogy megcsalja?

- Viszketőport szórtam a bugyijába, és látom, hogy az erődben minden második legionista vakarózik.

Az ezredes dühödten kezdi vakarni a bajuszát:

- Hogy magának milyen hülye ötletei vannak...!

A bolondokházában éjjel benyit az orvos a betegek szobájába. Látja, hogy az egyik a cipőjével fűrészezi az asztalt, a másik meg fejjel lefelé lóg a lámpáról, miközben a feje már igencsak vörös. Megkérdi a fűrészlőtől:

- Maguk mit csinálnak?

- Doktor úr, én épp az asztalt akarom ketté fűrészezni.

- És a társa?

- Ő tiszta bolond. Azt képzelem magáról, hogy villanykörte.

- Akkor miért nem szedi le onnan? Már tiszta vörös a feje!

- Hogyne, hogy sötétben kelljen dolgoznom?

Így kezdődött...

Marek Napok a Eukanubával

„Kedves Móni!

Tegnap összeültünk tanakodni az idei Marek Napok főszervezőjével. Ő, Ungváry Csaba ezúton szeretné meghívni a Eukanubát a szponzorok közé. Régóta jelen van a cég, és ezt a hagyományt kár lenne épp idén megszakítani.”

Albert Ervin, Eukanuba összekötő

Beszámoló képekben

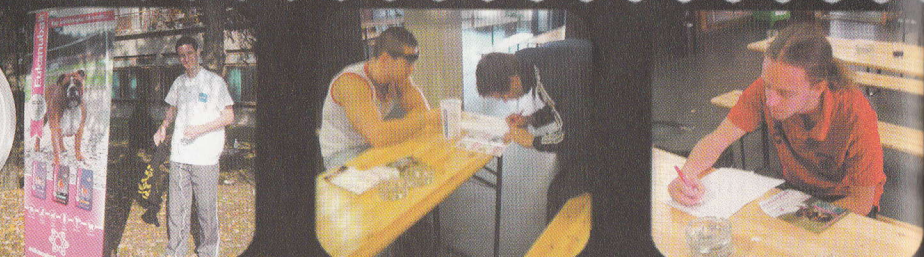

Dezsőnek meg kellett hálnia, majd a sertéspörkölt, véreshurka és egyéb finomságok elfogyasztása után újjászületett a jóllakott hallgatóság lelkében.

... az éjjel még mindig nem ért véget ☺

A lufit mindenki szereti, ezért az egész udvart elárastottuk vele ☺

Ervin, a Eukanuba összekötő küzd az elemekkel.

Aki kitöltötte a kérdőívet, Eukanuba mintacsomagot kapott ajándékba.

A promóció megszállottjai ☺

Dávid mindenhol ott van..., ahol a Eukanuba ☺

Kata összegyűjti a neveket a kalapba.

... megkezdődik a sorsolás a kalapból.

... és még a megafon is előkerült.

A szerencsés nyertes, aki megnyerte a 10.000 forint értékű Eukanuba tápokat.

A megjelentek folytatják az ünnepést...

A Eukanuba, mint a Marek Napok főszponzora nevében gratulálok a rendezvény sikeréhez és a szervezők munkájához!

Üdvözlettel:
Markó Mónika, Eukanuba marketing manager

Eukanuba

FREE

VETHogram

Student's magazine of the Faculty
Year XIV. No.4. december 2010.

Welcome

Do you speak English? For the editors the answer was definitive: yes. If for no other reason than because of many English films we have seen. On a more serious note thanks to the sponsorship of Eukanuba, some articles will be printed in Hungarian as well as in English.

I would like to take this opportunity to greet the international students and to encourage all of you to grab a pen and write to us, so that we may all share our thoughts and ideas. The further you come from the more diverse the knowledge and experiences are which you can share with each other and us, Hungarian students.

This magazine is over a decade old, during which time many international students have contributed several articles. I would like this tradition to continue. Let's bring it back together!

Let me say a few words about some of our successful past events. Some programs planned for Marek Days were cancelled in the last minute, but whoever was there knows that it didn't have an impact on the fun. Two charming Eukanuba representatives were present, bearing gifts which became very popular among the guests.

The atmosphere of the Freshman's ball was festive. In spite of the fast approaching deadline, the organizers did an excellent job. Besides the entertainment and music being wonderful, the prizes for the raffle were also exquisite. The prizes included free passes to the baths, scientific literature, a free weekend at Hévíz (a spa resort), and many packages filled with Eukanuba goodies.

In the name of all the writers and editors, I would like to sincerely wish that we meet again in the spring VETHogram!

Until then, I wish you all a stress free, successful exam period and a happy, peaceful holiday!

Ervin Albert

Eukanuba contact

Eukanuba

Vet of Eukanuba: dr. Tamás Berkényi

Berkenyi.t@pg.com

Eukanuba Procter & Gamble CEEMA

Content

- Welcome 2
- Adventures Abroad 3
- Mr. Culture 6
- Recipe 9

Editors: Ervin Albert, Franciska Nagy, Zita Karancsi and Mária Wodala

Special thanks to **Brigitta Selmeczy** and **Réka Gorondi**

Adventures Abroad

Summer in Japan

I spent my summer holiday in Japan, where I mixed the pleasant with the useful. I had the opportunity to do volunteer work in one of the well known veterinary clinics. This gave me an incite into the life of the vets and assistants for a week. Japan for a lot of people is an unreachable mystical world. It's a fact that it is difficult to compare the Japanese people's way of thinking with any other, however in one way they definitely do not differ from us: they are full of emotion even if many times they hide it very well.

The hospital is located near the Ebisu station, which is one of the busiest part of Tokyo. Near this are there are many well known places which may be familiar to some of you, like Shibuya, Shinjuku and Ikebukuro.

They say that lots of good people can live in a small place... here this statement is very true and they deal remarkably well with

the crowded situation. The hospital is not much bigger than an average clinic in Hungary. In an area where usually 1 or 2 vets would be present, 4 vets and 6 assistants are working together instead on a day to day basis. The intensive care unit and a hostel is also located here, as well as the examining equipment, X-ray, ultrasound, laboratory equipment, incubator machine for cultures. There are separate small rooms for the microscopes, surgeries, and above and below the main floor the CT and a pet salon can be found (the blood donor cats live here to).

When the owners arrive to the clinic they first have to fill out a question sheet about their beloved pets. In addition to the personal data it asks about for example, the favourite food of the animal and lots of other details. After this there is a small room in which the vet observes the general condition of the animal, while asking for more details and information that might be useful. Af-

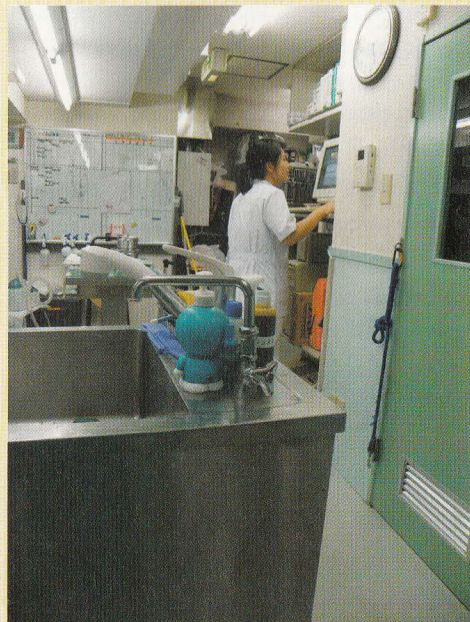
ter that – this differs from our system – the owner does not take part in the rest of the procedures. The vet takes the animal to the back clinic, where the treatment takes place. Is this a good way? Regarding my “owner” experiences, most of the time, yes.

Now the treatment is carried out behind closed doors, so there is no need for politeness towards the owner, therefore the vets and assistants can be themselves. The work is carried out enthusiastically and everybody can cuddle the animals as much as they like. At first it seemed like everyone was moving slowly and everything was getting done at a

decreased pace, however, at the end of the day all the animals were treated and the work was very thorough. Everything worked like a well oiled machine. Everyone did their job. The vets trust the assistants’ ability eg. if a cat’s breathing collapsed and it had to be intubated, everything was done quickly but not rushed. Meanwhile the vet carries on with his job, and when he has free time he takes a glance at the assistant’s work, but does not interfere with it. He knows that if they need assistance, they will call for him.

It was an interesting scenario in which we were not able to save a cat’s life. The way Japanese people treat the dead is very different from us. I never imagined that one day I will be washing a dead cat drying it and brushing it in preparation to hand it to

the owner in a box with a bunch of flowers. It may be well known that the Japanese are considered number one in the world of electronics. However, few people are aware of the fact that Japanese are the top spenders for their pets. Only pure breeds are popular and therefore, and average Japanese person will spend a fortune for their ridiculously expensive pet. Since this hospital is located in a rich district, people expect fancy treatment for their money.

They were very kind to me, very welcoming, but remaining true to their Japanese culture, they were very formal and proper. The hospital was one of the few places where almost everyone spoke English, however, they still did not speak much to me. At first I was insulted because I thought they were

ignoring me, later I realised they were just nervous to speak English. When I thoughtlessly mentioned, “Nihongo de ii” that is “Japanese will be fine”, their faces lit up and they began to speak and speak...while I just stood there blinking.

Due to the language barrier I mostly just observed, but I feel I learned a great deal of new and interesting things. I was presently surprised that instead of the expected serious atmosphere I was surrounded by a happy and vibrant lifestyle. I am looking forward to next summer, hoping that an opportunity arises and I can go to Japan again.

Andrea Varga

Meat inspection from the pathologist's perspective

A selection from the material of the Pathology Museum and the „Colour atlas of veterinary pathology”

Meat inspection is one of the most important applications of veterinary pathology. The beginnings of official meat inspection date back to the second half of the 19th century in Hungary. The law regarding public health (no. 14 of 1876) was the first to state:

13. § Animals to be slaughtered on abattoirs for commercial purposes have to be examined from the point of view of their health.

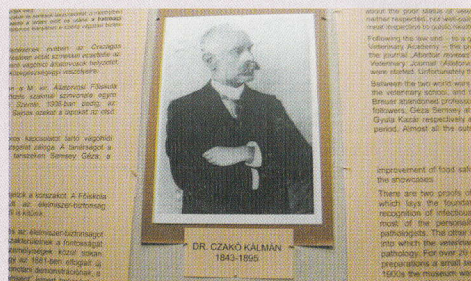
Would this inspection conclude that the meat of the animal meant for public consumption is harmful, slaughter for the above purpose must not be allowed.

Besides this supervision all meat sold for consumption by the public is also subject to health inspection.

Meat inspection was first carried out by medical doctors who did not have any knowledge of animal diseases. It was only 12 years later that the comprehensive and up-to-date law regarding the veterinary system (no. 7 of 1888) claimed:

14. § In communities where meat consumption is considerable, cattle may be slaughtered only on abattoirs. It is the minister of agriculture, industry and commerce in agreement with the minister of internal affairs who decide, upon the initiative of the administrative committee, in which communities abattoirs should be established.

The health status of cattle, sheep, goats, and swine has to be checked by the official veterinarian before and after their slaughter. If there is no official veterinarian, a slaughter inspector should be employed for this job.”

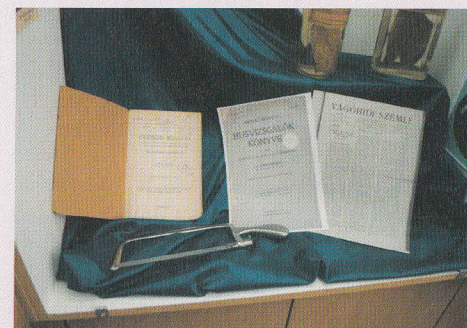

Ferenc Hutýra gave an extensive report to the National Council of Public Health about

the poor status of veterinarians employed in slaughterhouses who were neither respected, nor well-paid, and underlined the threat presented by insufficient meat inspection to public health.

Following the law and – to a great extent due to the efforts of the Hungarian Royal Veterinary Academy – the professionalism of meat inspection increased. In 1905 the journal „Abattoir reviews” (*Vágohídi Szemle*), in 1906 the supplement of the *Veterinary Journal* (*Állatorvosi Lapok*) entitled „Meat inspection” (*Húsvizsgálat*) were started. Unfortunately these journals ceased during World War II.

Between the two world wars the

veterinarians of the abattoir had close contact with the veterinary school, and their work was a guarantee of excellent quality. Albert Breuer abandoned professorship for the sake of working at the slaughterhouse. His followers, Géza Semsey at the academy, on the one hand, and Mihály Rónai and Gyula Kazár respectively at the abattoir and others deserve mentioning from this period.

Almost all the outstanding professors of the Academy contributed to the improvement of food safety. This is reflected in their works which you may see in the showcases.

There are two proofs of the significance of veterinary pathology as a discipline which lays the foundations of correct diagnosis in clinical work, and of the recognition of infectious diseases or those threatening food safety. One is that most of the personalities occurring in the portraits started their career as pathologists. The other is the fact that the most impressive hall of the new campus, into which the veterinary school moved in 1881, was devoted to the museum of pathology. For over 20 years the room known today as the „Auditorium” hosted the preparations a small selection of which is presented at this exhibition. In the early 1900s the museum was moved to the newly erected top floor of the department of pathology. We would like to unveil a little bit of this unique collection which is not open to the public, but which served teaching and demonstration with indispensable relics. We also hope that after some renovation, the collection will

Leek soup in cob loaf

recipe of Balázs Vörös

Ingredients:

- 1 fresh cob (round bread)
- ½ litre of water
- 1 bag Knorr leek soup powder (póréhagymalevespor)

How to prepare:

For the preparation of the soup we can follow the instructions on the package. The key point is to work with fresh ingredients. Pour ½ litre of good quality Budapest tap water into a pot. When the water starts to shimmer, just before boiling, add the content of the packet. When opening take care that the content doesn't spill everywhere. Mix into the water slowly bit by bit, while continually stirring. The content that remained in the packet can be rinsed with a small amount of water (1.5-4 ml). Continuously stir till boiling. Once its boiling turn of the gas/ electricity and let the soup cool.

While we wait for the soup to cool we take the cob loaf and cut off the top with one precise movement. Gently remove its content (this can serve as an appetizer). Once all the content is removed, gently pour the soup into the crust. For the extra flavour we can grate some cheese on top.

Bon appetite

be opened for students who are not satisfied with photos or films about diseases already extinct, and the deformities they cause in organs and tissues involved.

You may also see modern photo illustrations from the „Atlas of veterinary pathology” issued in 2006 which supplement the presentation of pathologic states relevant from the point of view of meat inspection.

As a matter of fact, such a small exhibition cannot cover all aspects of either pathology, or meat inspection. Relying on the two collections, we have only presented some diseases which are important in the context of food hygiene. We formed four groups: bacterial, viral, parasitic diseases, and „miscellanea”. We hope this will be enough to give you an impression what a broad spectrum of knowledge, what a special skill of observation are required of professional meat inspectors, and how complex is the series of decisions they have to make in order to achieve reliable judgements. Of

course, we could not miss the opportunity to give an insight into the history of pathology and meat inspection to raise your interest in further studies.

We offer our exhibition to students of veterinary science and the general public who surely enjoy a touch of bloody thrill, and can appreciate the bizarre beauty of the subject.

The museum is open to all, on wednesdays from 1 p. m. Please note that visitors have to ask for an appointment. The exhibition is gratis.

Professor Ferenc Vetési

retired department head
Department of Pathology and
Forensic Veterinary Medicine

Éva Orbán

curator
Collection of Veterinary History

